

Maandag 15 december

Geld voor jurk voor feestdagen: ~~38 euro~~ 😊
- 17 euro 😞 Maar: eindejaarsbonus gekregen! 😊

Dus geld voor jurk weer 38 euro.

Britjant idee om geld bij te gaan verdienen
volgend jaar!

Aantal berichtjes van Benja: 15 (vandaag).

Aantal berichtjes aan Benja: 276 (maar 259 ervan
weer gedeletet, ik wil niet dat hij denkt dat ik hem
stalk of zo).

Verrassing van mam: leuk! 😊

Verrassing van Jazz: viel niet goed bij mam...

11.06 uur

'Wat een lekker ding!' Eva knikt goedkeurend en scrolt door een paar foto's op mijn telefoon. 'Ik snap dat je verliefd bent. Ik ben het nu ook.'

'Maar deze is van mij, hè!' Ik lach, pak mijn telefoon weer en staar naar de foto. Lieve bruine ogen staren terug.

'Ik kan de hele dag naar 'm staren,' verzucht ik.

'Dat begrijp ik wel. Dat heb ik nou met Sem.' Eva knipoogt.

Ik glimlach naar haar. Het is fijn dat het zo goed gaat tussen haar en Sem. Ik ben niet eens jaloers. Niet echt. Ik weet eigenlijk niet zo heel goed meer wat ik precies in hem zag, vorig jaar.

‘We hebben binnenkort ons jubileum,’ zegt Eva, en ze pakt een paar boeken uit haar kluisje. ‘Ik heb nog nooit zo lang een vriendje gehad.’ Ze zegt het alsof ze het zelf nauwelijks kan geloven.

Ik open mijn kluisje en er komt een vieze walm uit. Oef! Dan zie ik de boosdoener: een geopend pakje drinkyoghurt. Ik vroeg me afgelopen vrijdag al af waar ik het gelaten had. Met een vies gezicht haal ik het pakje uit mijn kluisje en gooi het in een vuilnisbak.

‘Teuw, Liv...’ Eva trekt een gezicht. ‘Volgens mij wonen er onbekende levensvormen in jouw kluisje. Echt, ik snap niet hoe je het steeds voor elkaar krijgt om er zo’n bende van te maken. Waarschijnlijk moeten ze jouw kluisje na je middelbareschooltijd verbranden.’

‘Valt wel mee, hoor,’ mompel ik. Ik pulk een opgedroogd stukje kauwgum op de binnenkant van mijn kluisje los, en gooi dat ook weg. ‘Gaan jullie nog iets leuks doen om het jubileum te vieren?’

‘Nee, joh. Dat is zo suf, vieren dat je drie maanden bij iemand bent.’ Eva schudt haar hoofd; haar rode krullen zwiepen op en neer. ‘En jij en Benja? Hoelang is dat nu al?’

‘Eh, een paar weken. Maar we hebben nog niet echt een relatie, hè. We doen het rustig aan.’

Eva sluit haar kluisje en draait het op slot. ‘Ben je wel echt verliefd op hem?’

‘Ja!’ Grijnzend stop ik mijn schrift in mijn tas. ‘Tot over mijn oren. Alleen heeft hij het superdruk met school, voetbal, de band en gitaarles. Hij heeft nauwelijks tijd voor mij. Maar nu moeten we opschieten, anders zijn we te laat bij geschiedenis.’

Samen lopen we naar het trappenhuis.

'Nou ja, je hebt er in elk geval een heel grote liefde bij,' zegt Eva, en ze gebaart naar mijn telefoon. 'Echt een lekker ding, en hij heeft alle tijd voor je.'

'Ja,' verzucht ik verliefd. 'Het enige nadeel is dat-ie op de grond plast.'

'Tja, dat doen pups nu eenmaal. Kom, rennen! Anders moeten we een briefje halen!'

17.11 uur

Brrr! Wat is het koud! Ik stop mijn gezicht nog wat verder weg in mijn sjaal en leun tegen Benja. We staan in de fietsenstalling op school. Hij heeft zijn armen om me heen geslagen en zoent me op mijn haren. Tevreden sluit ik even mijn ogen.

'Hé, wat zijn jullie klef!'

Ik maak me los van Benja en kijk naar Jenn, die ons passeert.

'O. Hé, Jenn.' Benja steekt zijn handen in zijn zakken en doet een stap naar achteren.

'Laat je door mij niet tegenhouden, hè,' zegt Jenn. 'Het is alleen dat zoiets meer voor groep 8 is dan voor een tweedeklasser.'

Bah. Jenn weet altijd alles te verpesten. ☹

'Benja, zou je me nog een keer kwantummechanica kunnen uitleggen in de pauze?' vraagt Jenn, en ze rolt met haar ogen. 'Daar snap ik dus niets van, hè. Zou echt fijn zijn! Nou, doe. Goed weekend.' Ze pakt haar fiets en rijdt weg.

Benja haalt een hand door zijn haren en kijkt even naar de grond.

'Kwantummechanica uitleggen?' Ik kijk hem aan.

'O, ja.' Benja haalt zijn schouders op. 'Ik heb haar laatst in een tussenuur bijles gegeven. Zal ik jou ook

bijles geven?’ Hij grijnst en trekt me weer naar zich toe. ‘Over aantrekkingskracht en zo.’

‘Hé, broertje!’ Tandi komt met haar fiets aanlopen en grijnst. ‘Ging lekker, Liv, die kerstnummers! Jammer dat we geen kerstoptreden hebben dit jaar. Mr B, fiets je mee of blijf je nog even hier?’

Ik maak me weer los van Benja. ‘Ga maar mee, ik heb echt nog tonnen huiswerk, en ik bevries hier bijna. Bovendien heb je sinds vrijdag concurrentie. Ik wil naar Jip.’

‘Ah! Tegen een puppy kan ik inderdaad niet op. Heeft ze wel geslapen vannacht?’

Afgelopen zaterdag is Jip officieel bij ons komen wonen. ☺ Jip is de liefdespup van Pepper – mijn vaders beagle – en een Spaanse zwerfhond. Afgelopen zomer – het lijkt een eeuwigheid geleden – toen ik met Joep, Carl, Ozan, Jay en Kat in Spanje was – heeft Pepper een heel korte vakantieromance gehad met een Spaanse machohond, en daar zijn vijf pups uit voortgekomen. ☺ Hoewel mam altijd zei dat ik geen pup mocht, heb ik er toch een gekregen.

‘Nee. Ze jankte net zo hard totdat Luuk beneden naast haar ging liggen. Hij wil haar zo snel mogelijk aanleren om alleen te slapen.’

Mam mopperde vanochtend dat ze er wel van baalde. Slaapt Raf eindelijk door, hebben we nu een pup die niet wil slapen. Luuk verzekerde haar dat het goed komt.

‘Dat moet wel,’ zei mam, ‘anders kan ze niet blijven. Dan gaat ze weg.’ Dus nu maar hopen dat Jip heel snel alleen kan slapen, anders moet ze terug naar Joep. ☹

Benja zoent me op het puntje van mijn neus. ‘Oké.

Ik heb deze week nog een paar belangrijke so'tjes, en voetbal op zaterdag, dus ik heb niet zoveel tijd. Maar zullen we anders vrijdagavond naar de film gaan?’

‘Lijkt me leuk. App me maar.’

Benja knikt. Hij pakt zijn fiets en rijdt dan achter zijn zus aan. We hebben zojuist de laatste repetitie met onze schoolband Noiz voor de kerstvakantie gehad. Benja is de gitarist, ik ben de achtergrondzangeres en Tandi de leadzangeres. Ik kijk hen nog even na. Benja lacht om iets wat Tandi zegt. Dan verdwijnen ze tussen de rest van het verkeer.

Ik kan uren naar Benja staren, zijn warrige haren, zijn prachtige ogen, en het is nauwelijks te geloven dat hij mij net zo leuk vindt als ik hem. ☺ Na Ozan wist ik niet of ik wel weer zo snel verliefd kon worden. Ozan – de hulp die bij Joep en Carl in het restaurant werkt – vindt het leeftijdsverschil tussen ons (vier jaartjes maar!) best groot, en bovendien gaat hij binnenkort stage lopen. In Istanbul... ☹ Ik krijg een enorme steen in mijn maag – formaatje rotsblok – als ik daaraan denk. Heel diep vanbinnen ben ik nog een ietsepietsje verliefd op hem. Mijn verliefdheid staat alleen even in de ijskast, totdat... Ja, tot wat eigenlijk? Tot hij terug is? Ik oud genoeg voor hem ben? Er zit vast een houdbaarheidsdatum op verliefdheid. ☹ En voor je het weet gaat het met zo'n verliefdheid net als met een geopend pakje drinkyoghurt: het raakt bedorven en je wilt het niet meer.

Maar ik wil de dingen positief benaderen. En er is genoeg om blij van te worden, zoals:

- Benja. Hij is het leukste wat me de laatste weken is overkomen. ☺

- Jip.
- Ik had vandaag een 5,8 voor wiskunde! ☺ Afgerond een 6, en daarmee voldoende. En dus maar twee minpunten op mijn rapport later deze week: een 5 voor geschiedenis en een 5 voor natuurkunde. Dat is samen toch een 10! ☺
- Het is bijna Kerstmis – de meest romantische tijd van het jaar.
- En ik heb nog net genoeg geld om dat ene donkerblauwe jurkje te kopen voor de feestdagen. ☺

Kortom, er valt niets te klagen. Hooguit dat het koud is. Brrr.☺

17.27 uur

Grrr! ☹

‘Ja, maar daarnet deed hij het nog,’ zeg ik, maar de agent voor me schudt zijn hoofd.

‘Dat zeggen ze allemaal. Ik geloof er niets van. Bovendien moet je dan toch gemerkt hebben dat je lamp er voor de helft af is gevallen als het zojuist gebeurd is. Je ID graag.’

Ik kijk beteuterd naar mijn lamp, die inderdaad al een poos kapot is. Als ik nou net doe of ik mijn ID niet bij me heb, kan hij me ook niet bekeuren. ☺

‘Sorry, die heb ik niet bij me.’ Ik kijk de man vriendelijk aan. De bijtende wind jaagt langs mijn gezicht en ik voel een snotdruppel aan mijn neus hangen.

‘O, dat is jammer,’ zegt de agent.

Zie je wel, het werkt! ☺

‘Dan zal ik je ook moeten bekeuren omdat je je niet kunt identificeren.’

Shit! ☹ ‘Eh, misschien heb ik hem wel ergens...’ – ik graai in mijn tas – ‘... hier.’ Ik overhandig hem mijn schoolpas.

‘O, je bent dertien. Dan ben je nog niet verplicht om een ∞ bij je te hebben. Dat hoeft pas wanneer je veertien bent. Maar je moet ongeacht je leeftijd wel altijd met licht fietsen. Heb je enig idee hoe gevaarlijk het is als andere weggebruikers je niet kunnen zien?’ Hij noteert wat op een papiertje.

‘Technisch gezien ben ik 13 6/7 jaar oud.’

De agent kijkt me fronsend aan. ‘Technisch gezien had je gewoon je lamp moeten laten repareren. Goed. Je naam staat hier. Liv van de Berg. Adres?’ Hij klinkt streng, en ik durf niet te liegen, dus geef ik hem mijn adres. Intussen krijg ik het steeds kouder. De agent schrijft van alles op en scheurt dan een papier los dat hij aan me geeft.

‘De boete wordt naar je huisadres gestuurd. Je mag ook op het bureau betalen of het geld overmaken. En laat dat licht morgen meteen maken. Je kunt nu met je fiets aan de hand naar huis lopen, want je bent een gevaar op het fietspad. Fijne avond nog.’

Hij loopt door naar zijn collega, die iets verderop iemand op een brommer aan de kant heeft gezet. Ik staar beteuterd naar de boete. Nou ja, zoveel kan het niet zijn. Het is niet zo dat ik een zware misdaa...

Vijfenvijftig euro?! Ik knipper met mijn ogen, en mijn mond valt bijna open.

‘Eh, meneer?’ Ik loop met mijn fiets aan de hand naar de agent en hou de boete omhoog. Hij draait zich om en kijkt me aan. ‘Dit moet een vergissing

zijn. Er staat vijftig euro.'

'O, maar dat klopt, hoor. Dat is wat het kost als je zonder licht fietst.'

'Maar dat kan helemaal niet! Dan kan ik geen kerstjurk meer kopen!' Ik kijk hem verschrikt aan.

'Tja. Je mag blij zijn dat je levend in je oude kloffie aan het kerstdiner mag zitten en niet met zwaar letsel in een pyjama in het ziekenhuis ligt.'

'Maar ik fiets al eeuwen zonder licht en het gaat altijd goed!' flap ik eruit. Geschrokken sla ik mijn hand voor mijn mond.

De agent schudt zijn hoofd. 'Dus nog liegen ook, over dat je licht het zojuist nog deed.'

O, o... Zou er ook een boete op liegen staan? Van schrik begin ik te ratelen. 'Eh, ik... nou, ik ga. Ik kan vast wel een jurk van vorig jaar aan, zoveel ben ik ook niet aangekomen. Een kilo. Of twee, drie. En anders mijn skinny. Met laarsjes. En morgen zal ik meteen mijn licht laten maken. Dahaag!'

Ik draai me snel om en begin naar huis te lopen met mijn fiets aan de hand. Shit. Vijftig euro. Dat is bijna twintig euro meer dan ik op dit moment heb. En dat alleen omdat ik geen licht heb. ☹

18.29 uur

Ik leun met mijn rug tegen de verwarming. Jip ligt met haar kopje op mijn schoot en ik streel zacht over haar vachtje. Ik ben door en door verkleumd van het lopen met mijn fiets aan de hand. Straks moet ik natuurlijk nog een klein rondje met Jip gaan doen... Dat is dus wel een nadeel van een hondje. Als de mussen van het dak vallen of als het zo koud is dat er pinguïns in de tuin kunnen wonen – je moet altijd met je hond

wandelen. En ik ben niet gemaakt voor kou. Nou ja, ik heb dan wel een natuurlijk speklaagje om me warm te houden, maar in dit klimaat hoor ik niet thuis. Ik gedij in een omgeving waar het altijd 24 graden is, de zon minstens twaalf uur per dag schijnt en waar het tot tien uur 's avonds licht is.

Ik kijk naar onze kerstboom. Hij is prachtig versierd met gouden en oranje ballen. Er hangen wel honderd lichtjes in. I ♥ christmas! Maar ik haat boetes! ☹

'Ik heb je vaak genoeg gewaarschuwd,' zegt mam terwijl ze hoofdschuddend naar de boete kijkt.

'Mam, echt, ouders zouden moeten leren dat ze niet "Heb ik je niet gewaarschuwd?!" moeten zeggen. Het is al vervelend genoeg zonder dat ik ook nog moet toegeven dat je gelijk hebt.' Ik zet mijn mok naast me neer. 'Nu kan ik dus geen nieuwe jurk voor de kerstdagen kopen, en daar baal ik echt van.'

'Er is niets mis met je jurk van vorig jaar,' zegt mam, en ze zet Raf in de box.

'Nee, behalve dat het zo vorig jaar is...'

'Ach.' Mam lacht. 'Kerst is zo ontzettend tweeduizend jaar geleden dat een jurk van vorig jaar gewoon heel erg jong en hip is!'

Pfff. ☹

'Maar ik kom dus wel bijna twintig euro tekort voor die boete.' Ik kijk mam aan.

'O, jee. Als je zo'n boete niet op tijd betaalt, wordt hij verhoogd. En voor je het weet klopt er een deurwaarder aan de deur.'

'Een wat?!'

'Iemand die je waardevolle spullen ophaalt omdat je je boete niet betaald hebt.' Mam kijkt ernstig. 'Je laptop of telefoon. Of allebei.'

Met open mond staar ik haar aan. 'Wat?! Nee!'

'Jawel. Hij komt ook langs als je je rekeningen niet op tijd betaalt, en haalt je auto of televisie weg.'

'Kan ik dan wat geld lenen?' Het idee alleen al dat mijn telefoon opgehaald zou worden door een deurwaarder!

Mam zucht, en dan glimlacht ze. 'Weet je wat? Ik ben in een goede bui. Ik had vandaag mijn functioneringsgesprek. En deze dame' – ze wijst trots op zichzelf – 'heeft promotie gemaakt! Ik vertel tijdens het avondeten wel wat dat precies inhoudt. En omdat ik ook een loonsverhoging heb gekregen, krijg jij een eindejaarsbonus van me. Ik betaal die boete, voor deze keer. En een nieuwe fietslamp. Dan kun jij dat jurkje kopen.'

Ik spring op van blijdschap – waardoor Jip verschrikt van mijn schoot glijdt – en geef mam spontaan een zoen. 😊

19.03 uur

We zitten aan tafel en hebben net gegeten. Luuk heeft een vegetarische linzencurry gemaakt. Luuk zit in zijn Indiase fase. Dan eten we vooral veel curry's en rijst. Ik hoop dat hij snel doorgaat naar een Hollandse of Italiaanse fase.

'Zouden we nog een witte kerst krijgen?' Luuk kijkt uit het raam. 'Lijkt me heerlijk. Dikke pakken sneeuw!'

Tot nog toe ziet het ernaar uit dat het enige witte aan kerst mijn benen zullen zijn, onder mijn nog te kopen *fabulous* kerstjurkje. Misschien toch nog maar even wat zelfbruiner op mijn benen smeren voordat het feest losbarst.

Mam tikt met een lepeltje tegen haar glas. Haar ogen stralen. 'Ik heb leuk nieuws. Ik heb vandaag promotie gekregen.' Ze kijkt blij de tafel rond. 'Ik mag voortaan de grote internationale accounts gaan doen. Dat betekent wel...' – ze kijkt Luuk aan en legt haar hand op die van hem – 'dat ik af en toe op zakenreis zal gaan. Naar onze kantoren in Londen en Milaan. En soms naar Azië...'

Luuk kijkt haar lachend aan. 'Geweldig, Lau!'

'Ja, maar dan moet jij dus op de kinderen letten...'

'Op Raf en Liv, zul je bedoelen,' zegt Jazz. 'Kom op, zeg, ik ben bijna even oud als Luuk!'

'Nou, zo oud ben je ook weer niet, hoor.' Mam lacht. Ze is overduidelijk in een goede bui, want normaal gesproken zou ze boos worden om Jazz' opmerking. 'Maar je hebt gelijk: je bent oud en verstandig genoeg.'

'Precies.' Jazz knikt en schuift haar stoel naar achteren. 'En daarom heb ik ook een verrassing. Omdat ik zo verstandig ben en mijn eigen beslissingen kan nemen. Mijn verrassing staat achter. Komen jullie kijken?'

19.18 uur

'Tadaa!' Jazz staat trots naast een witte scooter. Mam kijkt er met open mond naar, en Luuk grijnst.

'Wauw, mooie scooter, Jazz,' zegt Luuk, en hij kijkt als een klein kind in een speelgoedwinkel. Mam daar-entegen kijkt als een klein kind bij de tandarts met drie gaatjes in haar kiezen.

'Wat is dit?' Ze klemt haar kaken op elkaar en kijkt Jazz aan.

'Een scooter. Dat zie je toch? Gekocht van mijn

eigen geld! Tweedehands, ik kon hem overnemen van iemand die ik ken.'

'Wat een onverantwoord, onvolwassen gedrag! Je hebt ons niet eens om toestemming gevraagd! En je weet wat ik van scooters vind!' Mam kijkt Jazz verontwaardigd aan.

'Kun je nou nooit gewoon eens blij voor me zijn?' zegt Jazz geïrriteerd. 'Ik heb keihard gewerkt om die scooter te kunnen kopen, en...'

Met keihard werken bedoelt Jazz: ik heb in leuke nieuwe kleding met perfect gestyled haar en mooie make-up over een strand gerend voor een fotoshoot.

'... wat heb ik anders aan mijn scooterrijbewijs?' besluit ze.

'Dat had je nooit mogen halen als het aan mij had gelegen!' Mam kijkt Jazz kwaad aan. 'Je hebt stiekem lessen genomen!'

'En dat is maar goed ook,' zegt Jazz, 'want anders had ik nu op mijn scooter gereden zonder rijbewijs.'

'Dan had je geen scooter mogen kopen!' Mam raakt steeds geïrriteerder. Het is eigenlijk best knap dat Jazz mam altijd binnen een paar minuten zo over de rooie weet te krijgen. Ze vechten als kemphanen. 'Verdorie, Jazz, dit had je gewoon moeten overleggen!'

'En dan had jij gezegd dat het niet mocht.'

'Precies!' Mam zet haar handen in haar zij, en Jazz doet hetzelfde.

'En dat is dus de reden dat ik dit soort dingen niet aan jou vraag. Ik ben zeventien! Ik mag gewoon een scooter kopen.'

'Nee, dat mag je niet! Als ik echt dwars wil liggen, kan ik de koop ongedaan laten maken omdat je nog niet meerderjarig bent!'

'O!' Jazz kijkt mam verschrikt en tegelijkertijd woedend aan. 'Dat ga je niet doen!'

'Meisjes...' Luuk probeert ertussen te komen.

'Hou je mond!' roepen Jazz en mam naar hem. Ze loeren naar elkaar als twee stieren in een arena.

'Oké.' Luuk rolt met zijn ogen en kijkt naar mij.

Ik haal mijn schouders op. Luuk zou zo langzamerhand moeten weten dat hij niet tussenbeide moet proberen te komen als Jazz en mam ruzie hebben.

'Waar dacht je hem te gaan stallen?' Mam knikt met haar hoofd in de richting van de scooter. 'We hebben er nauwelijks plek voor.'

'In de schuur,' zegt Jazz. 'We stapelen gewoon de tuinstoelen op elkaar, en dan kan de scooter daar staan.'

'En heb je hem verzekerd?'

'Ja, duh, natuurlijk. Ik ben geen klein kind!'

'Nou, zo gedraag je je anders wel,' mompelt mam. 'Jazz, ik vind het niks! Scooters zijn... nou ja, eng. Ze rijden altijd te hard op fietspaden.'

'Dat zijn opgevoerde scooters,' zegt Jazz, die de overwinning ruikt. 'Dit is een doodgewone scooter. En ik kan niet eens harder dan vijftientwintig, want ik heb een blauw kenteken, zie je? Het is een cityscooter. Ik beloof je dat ik echt heel voorzichtig zal rijden.'

Mam zucht. 'Nou... Ik ben het er nog steeds niet mee eens. Als je maar een helm draagt en...'

'Een helm?! Mam! Ik heb juist een blauw kenteken zodat ik geen helm op hoef! Zo'n helm ziet er niet uit. Je haar gaat er plat van liggen en...'

'Geen helm? Wat krijgen we nou?!'

Zucht. Daar gaan ze weer... Kunnen we Jazz niet laten ophalen door een deurwaarder, vraag ik me

af voordat Luuk en ik hoofdschuddend naar binnen lopen en Jazz en mam alleen laten om verder te bekeven.